

3. Дім

Лелека був у розквіті літ, удатний і трохи флегматичний. Ну, тобто такий, яким може бути тільки лелека. Я назвав би його, може, Лавріном. Гарне ім'я для лелеки — Лаврін.

Він стояв на стовпі, підібгавши під себе одну ногу, й ліниво чистив пір'я. Його лелечихи поруч не було, вона нипала десь по болотах, тільки б подалі звідси... Мама є мама, у кожної мами серце м'яке — вона може не витримати і здатися. А здаватися категорично не можна, бо так, не дай Боже, весь виводок погубиш...

А виводок — трійко красенів-лелеченят — товкся у гнізді на сусідньому стовпі й нещадно квилив:

— Ї-і-і-істи!

— Ой, ї-і-і-істоньки!

— Ох, помру з голоду...

— Хоч одне-е-еньку жа-а-абку!

— Поми-и-и-илуйте!

Лаврін не реагував. Стояв собі на одній нозі й далі ліниво чистив пір'я.

Птахи, що пролітали повз, дивилися на нього з осудом. Мовляв, що ж це за батько такий, що рідних дітей голодом морить. Але зв'язуватися з міцно збитим і гостродзьобим Лавріном ніхто не ризикував...

«Що ж, іншої ради нема, — думав тим часом Лаврін. — Я зробив усе, що міг. Вигодовував їх, виплекав, натренував до польоту. Тепер їм треба лиш набратися сміливості й злетіти. Інакше пропадуть, до вирію не дістануться. Якщо я їх не навчив сміливості, то вже тільки голод навчить. Адже їжа близько, тільки крилом змахни...»

— ТАК НЕЧЕ-Е-Е-ЕСНО! — квилили в гнізді лелеченята.

— Чесно, — врешті відрубав Лаврін і змахнув крилами. — Тільки так і чесно.

— Але ж це наш ді-і-ім, — ображено озвалося одне з лелеченят. — А ти нас із нього виганяєш!

— Так, — зітхнув Лаврін. — Дім — це важливо. Але не треба плутати дім і гніздо. Нам, лелекам, гніздо потрібне лише для того, щоб вивести потомство. І лише на цей час. А дім наш — це Україна! Край, у якому ми народилися і в який завжди повертаємося навесні, долаючи тисячі кілометрів страху та небезпек. Так у нас водиться споконвіку просто тому, що ми — лелеки. Тож годі скиглити! Заплющіть очі, розпросторте крила, відчуйте вітер — і гайда за мною вечеряти...

...Кілька днів по тому я зустрів їх на луках усіх п'ятьох. На перше око й не відрізнив, де Лаврін, де Лавріниха, а де їхні діти.